Холи Уеб

Самичка в снега

Илюстрации Софи Уилямс

Издателство „Фют“

На Сами, Марбъл и истинската Роузи

Lost in the Snow
© Holly Webb, 2006
© Illustrations Sophy Williams, 2006
All rights reserved.

STRIPES PUBLISHING
An imprint of Little Tiger Press
I The Coda Centre, 189 Munster Road,
London SW6 6AW

Самичка в снега
© Издателство „Фют“, 2017
Превод Ирина Борисова Манушева
Редактор Албена Раленкова

ISBN 978-619-199-226-3

Първа глава

През есента фермата „Роузбридж“ беше особено красива. Листата на големия дъб ставаха златни и от време на време някое се спускаше към земята и стряскаше кокошките, които ровеха в пръстта.

Във фермата имаше конюшня, голяма плевня, стара мандра и красива стара къща, уютна и приветлива под лъчите на есенното слънце. Вече сто години стопани на фермата бяха семейство Мофат.

Ала този ден обитателите ѝ не забелязваха

красотата на есента. Мисис Мофат и синът ѝ Бен преглеждаха сметките в големия кабинет. Бяха много разтревожени. Годината бе трудна и парите не достигаха. На двора Сара – тринайсетгодишната дъщеря на мисис Мофат, се опитваше да ремонтира курника.

– Ох! – извика момичето, когато за четвърти път удари пръста си с чука. – Съжалявам, пиленца! – каза тя на кокошките, които кълвяха покрай нея. – Ще трябва да почакате, докато Бен дойде да ми помогне.

После остави чука и тръгна към къщата, но по пътя се спря при конюшнята.

Какво бе това странно цвърчене?

Сара надникна през открехнатата врата. Срещна огромните очи на старото им пони Гюс, което изпръхтя и се отърси, а после наведе муцуна към купчината слама в краката си.

По муцуната му се беше изписало изражение, което сякаш говореше, че не се

оплаква, но пък може ли точно тук...

– Роузи! – възкликна развълнувано Сара и така се надвеси над преградата, че едва не падна вътре. – Родила си котенцата!

Котката свирепо я изгледа.

– Извинявай, извинявай! Обещавам, че няма да влизам да те безпокоя. Искам само да ги зърна!

Котенцата се бяха сгушили до майка си в сламата на Гюс и се бутаха едно друго, за да се притиснат в нея, още слепички и безпомощни.

– Прекрасни са, Роузи! А колко са? Две чернички, едно рижо... не, две рижи. Стойте мирни, котенца, искам да ви преброя! И едно тигрово. О... о, боже!

Радостта заседна в гърлото ѝ. Тигровото котенце беше много мъничко – много по-дребничко от братчетата и сестричетата си, и едва мърдаше.

– О, дано да си здравичко! – прошепна разтревожено Сара, докато едно от другите котета се опитваше да се покатери върху

него. Страхуваше се, че това същество е твърде крехко, за да оцелее...

Целият ѝ живот бе минал във фермата и тя знаеше, че се случват такива неща, но въпреки това очите ѝ се напълниха със сълзи.

Изтърсачето беше толкова сладко – с много дълга и рошава козинка, като малко пухче.

Докато Сара го гледаше, едно от другите котенца го прегази и то отвори устичка, за да изписка, но от нея не излезе и звук. Сара тъжно избърса очите си с ръкав.

Погледна за последно котенцата – поне другите четири изглеждаха добре – и хукна да каже на майка си и Бен.

– Роузи е родила котенцата! – провикна се тя от вратата на кухнята.

Мисис Мофат надникна от кабинета.

– Браво на нея! Колко са?

– Пет, но...

– Още пет гърла за хранене – чу се мрачна въздишка.

Бен учеше мениджмънт в селскостопанския колеж. Обичаше „Роузбридж“ като всички от рода Мофат, но се измъчваше, че напоследък нещата не вървят добре. Фермата едва връзваше двата края и той броеше всяко пени.

– О, това са много мънички гърла, Бен! – засмя се майка му. – Все ще изхраним пет котенца!

– Скоро може да останат четири – обади се Сара тъжно. – Тигровото е много дребничко. Не съм сигурна, че ще оцелее.

– О, боже! – Мисис Мофат скочи от мястото си. – Трябва да го видя. Къде са те, Сара?

Момичето заведе майка си и брат си да

видят новото попълнение. Тайничко се надяваше да се окаже, че излишно се е притеснила. Мисис Мофат обаче гледаше тъжно мъничкото котенце.

– Може би си права, Сара. Прекалено е дребничко. Жалко!

– Мисля, че е момиченце, мамо.

– Да, разбирам защо ти се струва така. Много е хубава и нежна с тези черно-кафяви ивици.

– Наистина ли не можем да ѝ помогнем? – очите на Сара отново се напълниха със сълзи.

– Хм, сигурно можем да се опитаме да ѝ даваме от онова специално мляко за котенца с капкомер. Стига Роузи да ни позволи – отвърна не особено уверено майка ѝ. – Но чуй ме, Сара. Не се привързвай към нея. Няма големи шансове. Съжалявам!

През следващите седмици Сара започна да се чуди дали Роузи не е чула какво си говорят. Тя беше инатлива стара котка и твърдо решена да ги опровергае. Винаги се грижеше изтърсачето да суче повече от останалите, а когато котенцата станаха на три седмици и започнаха да щъкат из конюшнята, най-малкото вече беше започнало да наваксва и да настига останалите. Роузи пазеше свирепо рожбите си, но допускаше Сара и майка ѝ да хранят мъничето, както и често-често да гушкат останалите. Тигровото получаваше повече гушкане от всички. Легнало в ръцете на Сара, то мъркаше доста силно като за такава дребна животинка.

Скоро на по-големите котета им омръзна да изследват конюшнята и да си играят на гоненица около копитата на Гюс и започнаха да се опитват да се измъкнат навън.

Една сутрин двете рижи котета се скриха зад вратата и щом Сара я отвори, се

шмугнаха на двора. В началото малко се стъписаха колко голям е светът, но нямаха никакво намерение да се връщат. Роузи като че ли разбираше, че не може да ги държи вече вътре, и изпъди и другите котета навън. Тигровото обаче изписука и се скри зад майка си: навън беше много голямо и много страшно.

Роузи го побутна с муцунка към вратата, но то само мяучеше нещастно и драскаше с мъничките си лапички, за да се върне на сигурно място в уютната конюшня.

– Не бъди толкова лоша, Роузи! – скастри я Сара и вдигна треперещото котенце. – Горкото пухче се страхува.

Изтърсачето се сгуши в пуловера ѝ. Така беше много по-добре.

И ето че пак чу тази дума: „пухче“. Всички само нея повтаряха, щом го видеха.

Сигурно се казвам Пухче, помисли си котето щастливо.

Сара, Бен и майка им бяха решили да не дават имена на котетата, защото никое нямаше да остане за дълго във фермата. На осем седмици щяха да бъдат достатъчно големи да се разделят с Роузи и да си намерят нови домове.

Само че нямаше как да не възкликват „Пухче“, като видят малкото. Сара се предаде първа и започна да го нарича така.

– Казах ти да не се привързваш към тях! – упрекна я майка ѝ. – Ако ѝ дадеш име, ще поискаш да я задържим, а знаеш, че не можем да си го позволим.

– Ще ни изядат и ушите – промърмори Бен, докато галеше мъничето под брадичката и се опитваше да скрие усмивката си от гръмогласното мъркане, което се разнесе в конюшнята.

– Тя е само едно пухче! – извика Сара,

ухилена до уши. – Погледни я! Най-пухкавото коте на света!

Така си беше. Пухчето си имаше и красиви райета, мекичка кафяво-черна козинка, огромни бели лапички и бели гърдички. Беше наследила тъмнокафявите очи на Роузи и въпреки че мъркаше наистина необичайно силно, мяукането ѝ беше съвсем тихичко, също като в първия ден от раждането ѝ.

Осемте седмици минаха неусетно. Пухчето още беше дребничка в сравнение с другите и дори изглеждаше още по-мъничка заради пухкавата си козина на фона на късите, коприненогладки козини на братчетата и сестричетата си. Сара ги гледаше как си играят на двора. Двете чернички момиченца изучаваха една стара кофа, а рижите

момченца дърпаха късо въженце. Както обикновено, Пухчето седеше сама и ги гледаше, но се притесняваше да се включи. Сара въздъхна... жал ѝ беше за малкото котенце, което все оставаше встрани от игрите и забавленията.

На задната врата се появи мисис Мофат с две димящи чаши чай.

– Знам, че искаш да задържим всичките, Сара, но мисля, че вече са достатъчно големи, за да се разделят с майка си – рече тя, като гледаше как котетата се закачат. – Ще сложа обява на вратата. Тъкмо е време и за обявите за коледните венци. Те винаги носят много пари по това време на годината, а сега всяко пени ще ни е от полза – усмихна се тя.

Сара и Бен направиха физиономии. Фермата се намираше в покрайнините на Феърфорд и много хора идваха да си купят венци и имел. Вярно е, че изкарваха добри пари, но прекарваха целия декември с набодени пръсти.

– Жалко – каза Бен, загледан в Пухчето, която вяло подръпваше някакво парче от въже. – Сигурно никой няма да я поиска. С този мършав, изпосталял вид.

– Как може да си толкова жесток! Та тя е прекрасна! – възрази Сара, но вътрешно ѝ се прииска брат ѝ да е прав. Пухчето ѝ беше любимка и не можеше да си я представи сама в огромния свят извън фермата.